

РЕШЕНИЕ

№ 6227

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8270** по описа за **2020** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от „Е. тех“Е. срещу Решение от 15.06.2020 г., постановено по НАХД № 1311 / 2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 98-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 362829-012516 / 09.10.2018 г., издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ в Централно управление на Национална агенция по приходите – С. (ЦУ на НАП С.), с което на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

Касаторът иска отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, с което да се отмени изцяло наказателното постановление. Алтернативно, прави искане за намаляване на наложената санкция. Излагат се твърдения, че при постановяване на решението си, въззивният съд не е обсъдил наведените с въззивната жалба възражения и по-конкретно несъответствие между описаните на нарушението в АУАН и описание на нарушението в НП. Твърди също, че въззивната инстанция е

кредитирала изцяло показанията на актосъставителя, въпреки, че в тях били налице противоречия, които не са обсъдени задълбочено. Посочва, че по делото не е безспорно доказано извършване на твърдяното с НП нарушение, тъй като в административнонаказателното производство не са събрани доказателства, които да водят до извод, че разликата между отчетения оборот и наличността в касата представлява приход от извършени продажби на стоки. Счита, че нарушението, за което е санкционирано дружеството следва да бъде преквалифицирано по чл.185, ал. 2, изр.2, вр. с ал.1 ЗДДС. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Централно управление на Национална агенция по приходите, не изпраща представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Съдът, след като се запозна със събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В производството пред СРС е установено, че на 21.06.2018 г., около 10:40 часа, при извършена оперативна проверка на търговски обект – пункт за извършване на годишни технически прегледи, находящ се в [населено място], [улица], №69, стопанисван и експлоатиран от [фирма] е установено, че в обекта има въведено фискално устройство /ФУ/, което било технически изправно и функциониращо и което притежавало функциите „служебно въведени“ и „служебно изведени“ суми. Д. оборот от монтираното в обекта фискално устройство, съгласно дневен финансов отчет ДФО № 0005218 от 21.06.2018г. е в размер на 0 лева. Проверяващите установили, че фактическата наличността в касата на обекта е в размер на 77 лева /седемдесет и седем/ лева. Разлика между фактическата наличност в касата и тази, разчетена с фискалното устройство била в размер на 77 лева /седемдесет и седем/ лева. Проверяващите преценили, че тази разлика представлява въвеждане на пари в касата, която не е отразена на фискалното устройство като “служебно въведена” сума, в момента на извършването. За констатациите бил съставен протокол за извършена проверка и бил издет и приложен към протокола дневен отчет от ФУ и опис на наличните в касата на обекта пари. На 21.06.2018г. свидетелят А. съставил АУАН 0125163 за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13. 12. 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискалните устройства, издадена от Министерството на финансите. Актът бил съставен в присъствието и връчен на управителя на дружеството, който го приел и подписал, без да изложи възражения. В законоустановения срок не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН било издадено и обжалваното Наказателно № 362829-0125163/09.10.2018г., издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП – С..

За да потвърди обжалваното НП, въззивният съд е приел от правна страна, че и АУАН, и НП са издадени от компетентен орган, съставени/издадени при спазване на

процесуалните и материалноправни разпоредби на ЗАНН, нарушението е безспорно установено и при правилно определена санкция в минимално предвидения от закона размер. Приел е, че не са налице предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН, като случаят не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други такива нарушения и случаят не е маловажен.

Настоящият касационен състав намери решението на СРС за правилно.

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки мотиви в подкрепа на крайния извод за законосъобразно ангажирана административно-наказателна отговорност.

От доказателствата по делото се установява извършване на нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2016г.

СРС е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства.

Нарушената разпоредба на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 година за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства задължава, извън случаите на продажби, всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ да се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми. Тази разпоредба е част от установения ред за регистрация и отчетност, които са задължителни за лицата, използващи фискални устройства. Нормата има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документираните със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент.

Правилно СРС е приел, че по делото не са ангажирани доказателства за това, че разликата между установените в каса и по фискално устройство парични средства са бакшиш на служителя. Без значение за фактическия състав на осъщественото нарушение е какъв бил произхода на парите, тъй като безспорно е установена разлика между касовата наличност и отразените суми в дневния финансов отчет на работещото фискално устройство.

Касационната инстанция не споделя становището на касатора за недоказаност на обстоятелството, че нарушението е довело до неотразяване на приходи и ощетяване на държавния бюджет. Безспорно наличието на парични средства в касата, в размер различен от регистрираните продажби, за които няма данни по какъв начин са попаднали там и как са отразени, представляват неотчетени продажби, съответно приходи, поради което правилно административнонаказващият орган е наложил санкцията по чл. 185, ал. 2 от ЗДДС. Всяка разлика между наличните и документираните средства пречатства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност, поради което независимо от причината, заради която се дължали парите, всяко движение на парите по касата, е следвало да се отрази.

Не се споделя твърдението на касатора, че решението на СРС се основава само на обясненията дадени в актосъставителя, тъй като и приложените по делото писмени доказателства установяват реализиран състава на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2016 г.

Показанията на свидетеля И. се разминават с всички останали доказателства и са несвързани и нелогични. Съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранино и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други - да отхвърли. Именно такива съображения са изложени в обжалваното решение и те се споделят от касационната инстанция.

Неоснователно е и възражението за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се необсъждане на всички доводи, наведени от защитата. Преди всичко следва да се посочи, че изложените в жалбата до АССГ доводи и твърдения са били наведени и с жалбата до СРС. В мотивите към оспореното решение, противно на твърденията в касационната жалба, СРС е изложил подробна и прецизна аргументация за тяхната неоснователност, която се споделя от касационната инстанция, и е излишно да бъде преповтаряна.

Правилно СРС е постановил, че в конкретния случай не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Не е налице наличието на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Неизпълнението на законовото задължение във връзка с отчитане на продажбите в търговския обект, при данните по делото, е деяние, което не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид.

По отношение на санкцията, настоящият състав намира, че последната е определена в минимален размер, което съответства на целите на наказанието според чл. 12 от ЗАНН, тъй като би насочила дружеството към спазване на фискалните правила.

Като е достигнал до извод за законосъобразност на НП въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.06.2020 г., постановено по НАХД № 13116 / 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

